

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Michala Bobka, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Bc. L. K.**, zast. Mgr. Davidem Černým, advokátem se sídlem Horní nám. 365/7, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2022, č. j. MSK 150887/2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 11. 2023, č. j. 25 A 87/2022 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a posouzení krajským soudem

[1] Žalobce je vlastníkem stavby v katastrálním území M. O., o jejímž odstranění po provedení nástavby a přestavby vedly správní orgány řízení. Řízení o odstranění stavby však zastavil Úřad městského obvodu Slezská Ostrava (dále „ÚMO Slezská Ostrava“) usnesením dne 18. 11. 2020, č. j. SLE/42478/30/ÚPaSŘ/Chol (dále „usnesení o zastavení řízení“).

[2] Toto usnesení o zastavení řízení nicméně následně zrušil rozhodnutím ze dne 13. 9. 2021 Magistrát města Ostravy ve zkráceném přezkumném řízení dle § 98 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „spr. ř.“). Shledal, že nebyly naplněny podmínky

pro zastavení řízení podle § 66 odst. 2 spr. ř., podle něhož ÚMO Slezská Ostrava řízení o odstranění stavby zastavil. Nadto usnesení o zastavení řízení nebylo odůvodněno v souladu se zákonnými požadavky. Odvolání žalobce proti rozhodnutí magistrátu zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 3. 2022.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ostravě, který žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Podstatou projednávané věci byla dle jeho názoru otázka, zda bylo možné řízení o odstranění stavby vedené ÚMO Slezská Ostrava zastavit postupem podle § 66 odst. 2 spr. ř. Podle tohoto ustanovení lze zastavit pouze řízení, v němž jsou zároveň splněny dvě základní podmínky, a to: 1) v řízení nelze pokračovat s právními nástupci účastníků, přičemž současně 2) odpadl důvod řízení. Krajský soud se ztotožnil s posouzením žalovaného, že ve zkoumaném řízení o odstranění stavby nebyla splněna ani jedna z těchto podmínek. Dále se krajský soud zabýval žalobním bodem, ve kterém žalobce namítal vadu řízení spočívající v aplikaci zkráceného přezkumného řízení podle § 98 spr. ř. Přisvědčil žalovanému, že porušení právního předpisu bylo zjevné již ze samotného usnesení o zastavení řízení. Byly splněny i ostatní podmínky pro vedení přezkumného řízení a vysvětlení účastníků bylo proto „zcela zbytné“. Magistrát tedy byl oprávněn provést zkrácené přezkumné řízení. Nakonec se krajský soud zabýval žalobní námitkou, že žalovaný a magistrát nesprávně aplikovaly § 94 odst. 4 a 5 spr. ř. Shledal, že rozhodnutí vydaná správními orgány v přezkumném řízení nebyla způsobilá žalobci přivodit újmu ve smyslu § 94 odst. 4 spr. ř., když žalobce nemohl ze zrušeného usnesení o zastavení řízení nabýt práv. Ani úvaha o šetření práv nabytých v dobré víře ve smyslu § 94 odst. 5 spr. ř. nebyla na místě.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhuje rozsudek zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel „*je ochoten akceptovat závěr (pozn. NSS: obsažený v napadeném rozsudku krajského soudu), že nemusely být zcela důsledně splněny podmínky pro zastavení řízení ve smyslu ust. § 66 odst. 2 SpŘ*“. Nadále však trvá na zbývajících dvou žalobních bodech, jejichž posouzení krajským soudem bylo nezákonné. Oba žalobní body „*spolu úzce souvisí a vyřešení jednoho z nich nelze oddělit od řešení druhého*“.

[6] Stěžovatel namítá, že usnesení o zastavení řízení *zcela konkrétně a velmi citelně* zasáhlo do jeho právní sféry, protože v jeho důsledku odpadlo řízení, jehož vedení fakticky velmi významně zasahovalo do právní sféry žalobce. Usnesením o zastavení řízení byl odstraněn stav, kdy na stěžovatelově nemovitosti nemohly probíhat prakticky žádné stavební úpravy a byla *v podstatě neprodejná*. Ještě významnější dopad do právní sféry stěžovatele mělo zrušení usnesení o zastavení řízení, které ve svém důsledku „*obnovilo stav nejistoty na straně žalobce a otevřelo řízení, jehož samotné vedení fakticky omezuje žalobce ve výkonu jeho vlastnického práva*“. Krajský soud rozhodl nezákonně, jelikož dospěl k opačnému závěru.

[7] Dále stěžovatel namítá, že krajský soud pochybil, když *nenapravil zásah do stěžovatelových práv* spočívající v rozhodnutí ve zkráceném přezkumném řízení. To

pokračování

nemělo být vedeno ze dvou důvodů. Za prvé, kvůli existenci pochybností o aplikovatelnosti § 94 odst. 4 a 5 spr. ř. i přes zjištěnou nezákonnost usnesení o zastavení řízení. Za druhé, kvůli existenci „zjevně protivných zájmů žalobce a Statutárního města Ostravy, Úřadu městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz, jakožto podatele podnětu k provedení přezkumného řízení“. Nelze akceptovat závěr krajského soudu, že protivné zájmy, které se v soudním řízení objevily v kontextu rozsudku NSS ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 As 69/2015 - 78, se posuzují jen ve vztahu k účastníkům řízením „v užším smyslu“.

[8] Ke kasační stížnosti se vyjádřil žalovaný. Ztotožňuje se s odůvodněním napadeného rozsudku a kasační stížnost navrhuje zamítnout. Zdůrazňuje, že i kdyby ÚMO Slezská Ostrava v průběhu řízení o odstranění stavby dospěl k závěru, že původní zjištění, na jejichž základě byla posuzovaná stavba označena jako nepovolená, byla nesprávná, musel by řízení ukončit meritorním rozhodnutím. Žalovaný také připomíná, že byly naplněny všechny zákonné předpoklady pro vedení zkráceného přezkumného řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou, zastoupenou advokátem, a přípustná. Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost **není** důvodná.

[11] Převážná část kasační stížnosti je jen prostým zopakováním žalobní argumentace a vyjádřením stěžovatelova nesouhlasu se závěry krajského soudu. Úkolem NSS je přitom v návaznosti na uplatněný *mimořádný* opravný prostředek – kasační stížnost – přezkoumat rozhodnutí správního soudu. Jak již NSS judikoval dříve: „[u]vedení konkrétních stížných námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“ (viz rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58, obdobně též srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, bod 12, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, bod 140 a judikaturu tam citovanou). NSS rovněž soustavně opakuje, že: „Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí,“ (viz např. rozsudek NSS 6. 12. 2022, č. j. 7 As 67/2022 - 28). Nepředkládá-li stěžovatel NSS relevantní polemiku se závěry či argumentací krajského soudu, nezbývá kasačnímu soudu než přezkoumat zásadně pouze to, zda krajský soud v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně vypořádal žalobní námitky a racionálně argumentačně podepřel své závěry.

[12] Stěžovatelovy kasační námitky lze shrnout následovně: v projednávané věci mělo být před správním orgánem vedeno „plné“ (nezkrácené) přezkumné řízení, v němž měly správní orgány aplikovat § 94 odst. 4 a 5, neboť zrušením usnesení o zastavení řízení by stěžovateli vznikla nepoměrně velká újma.

[13] Vznikem újmy v právní sféře stěžovatele a zákonností nepoužití § 94 odst. 4 a 5 se krajský soud zabýval především v bodech 24 až 28 napadeného rozsudku. Kasační argumentace k této otázce zásadně kopíruje linie žalobní argumentace předložené krajskému

soudu. Ten se jí přitom ve výše zmíněných bodech napadeného rozsudku podrobně zabýval. NSS nepovažuje za účelné ani vhodné zde argumentaci krajského soudu přepisovat, v tomto bodě na ni proto odkazuje. Vzhledem k tomu, že stěžovatel usnesením o zastavení řízení nenabyl práva, která by bylo třeba zkoumat optikou § 94 odst. 4 a 5, nebylo povinností správních orgánů vést „plné“ (nezkrácené) přezkumné řízení. Nadto zde NSS připomíná svůj rozsudek ze dne 6. 12. 2018, č. j. 3 As 217/2017 - 40. V něm judikoval, že zastavení řízení podle § 66 odst. 2 spr. ř. „za žádných okolností nemůže zasáhnout do práv účastníka řízení“ (blíže viz. zejména bod 23 citovaného rozsudku). Skutečnost, že ÚMO Slezská Ostrava řízení o odstranění stavby usnesením podle § 66 odst. 2 spr. ř. zastavil nezákonně, na tomto závěru nic nemění. Tato kasační námitka není proto důvodná.

[14] Oprávněnosti vedení zkráceného přezkumného řízení se krajský soud věnoval především v bodech 20 až 23 napadeného rozsudku. V bodě 22 napadeného rozsudku důkladně rozebral, proč v přezkumném řízení nebyl podatel podnětu k jeho zahájení (tedy ÚMO Moravská Ostrava a Přívoz) subjektem, jehož potenciální zájmy by bylo třeba brát v potaz. Krajský soud vyložil rozsudek NSS, č. j. 3 As 69/2015 - 78, tak, že v části „využití zkráceného přezkumného řízení obvykle není na místě tam, kde zjevně existují protivné zájmy subjektů dotčených případným rozhodnutím v přezkumném řízení,“ zahrnuje pojem „subjekty“ pouze účastníky řízení. Byť tedy patrně nebude možné do budoucna paušálně vyloučit všechny situace, kdy by mohlo být nezbytné vzít v potaz subjektivní právo (hmotné či procesní) subjektu, který z nějakého důvodu nebyl účastníkem přezkoumávaného řízení, toto dílčí vyjasnění však nic nemění na skutečnosti, že Úřad městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz (podatel podnětu pro zahájení přezkumného řízení) v projednávané věci skutečně nebyl nositelem žádného subjektivního práva, jehož hájení by bylo zájmem protivným zájmům stěžovatele. Ani tato kasační námitka není proto důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Na základě výše uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod kasační stížnosti. Proto ji postupem podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl v řízení o kasační stížnosti plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto mu NSS náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 17. října 2024

Michal Bobek
předseda senátu

